

Arrest

nr. 184 018 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische moslim afkomstig uit Bagdad. U woonde met uw gezin in de wijk al-Baiyaa, Bagdad. Sinds 2005 werkte u als leerkracht en toezichthouder bij examens. Sinds 2013 werkte u als journalist bij het al-Ibda bureau. Op 2 juni 2015 hield u toezicht bij een examen Islamitische godsdienst voor volwassenen. U merkte dat er militieleden in uniform deelnamen aan het examen, dat deze mensen ostentatief hun wapens toonden en dat er identiteitsfraude en examenfraude werd gepleegd. U meldde deze zaken telefonisch aan de verantwoordelijken. Het ministerie stuurde later een inspecteur die de onregelmatigheden vaststelde en een rapport opstelde. De resultaten van het examen werden ongeldig verklaard. Op 23 juni 2015 hield u opnieuw toezicht op een examen. Toen u het gebouw verliet werd u in elkaar geslagen door

onbekenden. De aanwezige politie kwam niet tussenbeide. U verloor het bewustzijn en werd naar het ziekenhuis in Yarmouk gebracht. Na verzorging keerde u terug naar huis. Aangezien de schoolvakantie begon moest u geen toezicht meer houden. Op 3 juli 2015 schreef u twee kritische artikels over de sjiitische groeperingen Asaib-ahl al-Haq (AAH) en Jeish al-Mahdi (JAM) waarbij u zich expliciet kritisch uitliet over hun gewelddadige activiteiten en hun respectievelijke leiders al-Khazali en Moqtada al-Sadr. U liet de artikels op uw bureau liggen waardoor ze de volgende dag ontdekt werden door uw collega en vriend A. H. (...). A. H. (...) trok naar de verantwoordelijken van het al-Ibda bureau, R. A. M. (...) en A. M. Z. (...). Hij zei dat u een tegenstander van de sjiieten was en dat u een verrader was. Hij eiste dat u stopte met uw werk. U werd hierover ingelicht door R. A. (...) en A. M. (...). In de nacht van 5 juli 2015 stopte een auto van de federale politie voor uw huis. Gewapende mannen stonden vervolgens voor uw deur. Uw echtgenote riep dat u moest vluchten en u ontsnapte langs de achterdeur. U vluchtte naar uw schoonouders in al-Shorta, een subwijk van al-Baiyaa. U vernam van uw echtgenote dat de gewapende mannen de inboedel van uw huis hadden vernield. U verbleef drie dagen bij uw schoonouders. Op 8 juli 2015 verliet u Irak en reisde u per vliegtuig op legale wijze van Bagdad naar Istanbul. Een week na uw vertrek werd uw huis vernield door handgranaten en werd er een slogan 'gezocht voor bloed' op de voorgevel geschreven. U reisde verder naar België waar u op 27 juli 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw verkiezingskaart, uw huwelijksakte, uw woonkaart, een voedselrantsoenkaart, uw journalistenbadge, uw werkkaart als leerkracht, rapporten en opleidingscertificaten, een medisch verslag, een attest van tewerkstelling en een attest van de Iraakse journalistenbond. Tevens legt u kopieën en prints voor van de identiteitskaarten van uw gezinsleden, foto's van een beschadigd huis, artikels, foto's en verschillende contactgegevens.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen wordt u in Irak gevisieerd met het oog op vervolging omwille van twee kritische artikels die u geschreven hebt over de sjiitische milities AAH en JAM en hun respectievelijke leiders (CGVS, p. 5).

Allereerst moet er echter worden opgemerkt dat deze artikels nooit gepubliceerd werden of zelfs nooit gebruikt werden door het nieuwsbureau al-Ibda zodat er uiteraard vragen kunnen worden gesteld bij uw bewering dat u omwille van deze artikels gevisieerd zou worden (CGVS, p. 7, 9, 17). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw artikels nooit integraal gepubliceerd werden maar dat de informatie die u aangaf enkel verwerkt werd in nieuwsberichten die vervolgens op de website en de facebookpagina van al-Ibda geplaatst werden. Enkel uw initialen zouden daarbij gebruikt worden, uw volledige naam komt nergens voor op de website van al-Ibda (CGVS, p. 5, 6, 8). Dit relativeert dan ook in ernstige mate uw voorgehouden profiel als journalist.

De artikels werden volgens uw verklaringen ontdekt door uw collega en vriend, A. H. (...), omdat u ze gewoon op uw bureau had laten liggen (CGVS, p. 7, 8, 21). Dit nonchalante gedrag is gezien de Iraakse context en uw persoonlijke situatie onbegrijpelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is bekend dat Iraakse journalisten die zich openlijk kritisch uitlaten over de sjiitische partijen risico's lopen. U bent zelf een sjiiet en bovendien afkomstig van een wijk die volledig onder controle stond van deze sjiitische milities (CGVS, p. 3, 4, 5). Aangezien u volgens uw verklaringen een negatief artikel had geschreven over hun gewelddadige activiteiten, waaronder aanslagen en moorden, moet u perfect op de hoogte zijn geweest van het mogelijke risico dat u liep. Zeker gezien de vaststelling dat u volgens uw verklaringen voordien al problemen zou hebben gekend met militieleden in uw functie als toezichthouder bij examens.

Hierbij kan eveneens worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat A. H. (...), die volgens uw verklaringen banden had met de sjiitische milities, enerzijds voor een nieuwsbureau zou werken dat zich meermaals kritisch zou hebben uitgelaten over deze milities en dat hij zich anderzijds eerst zou wenden tot de verantwoordelijken van dit nieuwsbureau toen hij uw kritische artikels ontdekte. Gezien zijn voorgehouden banden zou hij immers gewoon de sjiitische milities hebben kunnen inlichten over uw persoon. Verder mag er dan toch ook worden verwacht dat hij de sjiitische milities zou inlichten over de verantwoordelijken van het kritische nieuwsbureau en dat dit negatieve gevolgen zou hebben gehad voor de verantwoordelijken en andere medewerkers van het bureau (CGVS, p. 7, 8, 9, 17, 18).

Vervolgens moet er echter worden vastgesteld dat het al-Ibda nieuwsbureau, volgens uw verklaringen, al meermaals negatieve nieuwsberichten heeft verspreid over deze groeperingen. Voor u zou het echter de eerste maal geweest zijn dat u zich kritisch uitliet over deze milities en hun leiders (CGVS, p. 9, 16, 17). Vreemd genoeg zou niemand van het bureau, dat al kort na de val van het voormalige Iraakse regime in 2003 werd opgericht, hierdoor problemen hebben gekend. Tot op heden zouden het bureau

en hun werknemers nog probleemloos hun werk kunnen uitvoeren. A. H. (...) zou volgens uw eigen verklaringen nooit iemand anders van het nieuwsbureau problemen hebben bezorgd (CGVS, p. 9, 10, 17, 19). Dat u als enige medewerker plots wel problemen zou kennen mag dan ook op zijn minst bevreemdend genoemd worden en is weinig waarschijnlijk.

Op 5 juli 2015 zouden er vervolgens gewapende mannen naar uw huis gekomen zijn (CGVS, p. 10, 11). Allereerst mag er worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u ontsnapt langs de achterdeur en dat u uw, nota bene soenitische, echtgenote en uw kinderen achterlaat terwijl er een gewapende sjjiitische militie voor de deur staat. Het is vervolgens eveneens opmerkelijk dat u zich onmiddellijk naar het huis van uw, soenitische, schoonouders begeeft in al-Shorta, een subwijk van uw wijk, en een gebied dat eveneens onder controle staat van de sjjiitische milities (CGVS, p. 4, 5). U kon volgens uw verklaringen vervolgens drie dagen probleemloos in het huis van uw schoonouders verblijven (CGVS, p. 11, 12). Dit ondermijnt uiteraard eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien u beweert dat u geviseerd werd door sjjiitische milities die de controle hadden over de wijk waar het huis van uw schoonouders lag. Indien u daadwerkelijk persoonlijk door hen geviseerd werd mag er toch worden verwacht dat er tijdens deze drie dagen iets gebeurd zou zijn wat hierop wijst. Zeker gezien uw verklaring dat het huis geobserveerd werd door de milities.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u op legale wijze, probleemloos, met uw eigen paspoort Irak verliet via de luchthaven van Bagdad. Indien u daadwerkelijk, omdat u een kritische journalist was, persoonlijk geviseerd werd door sjjiitische milities die zoals u zelf verklaart samenwerken met de overheid en de Iraakse veiligheidsdiensten en de facto vaak deel uitmaken van die overheid en haar veiligheidsdiensten mag er enerzijds worden verwacht dat u een minder risicovolle manier zou kiezen om Bagdad en Irak te verlaten. Anderzijds toont de vaststelling dat u Irak probleemloos op legale kon verlaten via de internationale luchthaven van Bagdad allerm minst aan dat u persoonlijk geviseerd werd door deze sjjiitische milities omwille van uw activiteiten als journalist (CGVS, p. 2, 13, 15, 19).

Bovendien moet er nog worden gewezen op het opmerkelijke feit dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat u omwille van uw journalistieke activiteiten enige problemen zou hebben gekend. Uw voormalige chef, R. A. (...), de man die u nota bene zou hebben ingelicht over het gevaar dat u zou hebben gelopen (CGVS, p. 6, 7, 8, 10), is nog steeds actief als journalist en is op eenvoudige wijze te contacteren. Het agentschap waar u voor werkte is eveneens nog actief en kan evengoed op eenvoudige wijze gecontacteerd worden (CGVS, p. 10). De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier. Zelf beschikt u nota bene naar eigen zeggen over de persoonlijke contactgegevens van verscheidene Iraakse hoogwaardigheidsbekleders. Er mag dan ook worden verwacht dat u probleemloos enig begin van bewijs kunt voorleggen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat u problemen zou hebben gekend in uw land van herkomst omwille van uw journalistieke activiteiten. De vaststelling dat u dit niet doet ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor deze voorgehouden problemen zou u volgens uw verklaringen al eens problemen hebben gekend met militieleden in uw functie als toezichthouder bij examens. U zou éénmaal in elkaar geslagen zijn geweest nadat u onregelmatigheden had gerapporteerd die u vaststelde tijdens een examen dat werd afgelegd door gewapende militieleden (CGVS, p. 12, 13).

Allereerst moet er worden opgemerkt dat dit probleem losstaat van uw voorgehouden problemen als journalist (CGVS, p. 9). Het betreft hier aldus een eenmalige voorgehouden gebeurtenis die bovendien onvoldoende ernstig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of om te concluderen dat u in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 13, 14, 18).

Bovendien kan er ook ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze voorgehouden gebeurtenis.

U wilt immers doen geloven dat u voor de ogen van deze gewapende militieleden telefonisch verslag uitbracht over de door u waargenomen onregelmatigheden. Deze werkwijze is hoogst ongeloofwaardig gezien de Iraakse context en uw hierboven reeds vermeldde persoonlijke situatie. U had immers op eenvoudige wijze een meer discrete manier kunnen bedenken om deze onregelmatigheden te rapporteren (CGVS, p. 20, 21).

Bovendien moet er worden vastgesteld dat de persoon die uiteindelijk de meeste verantwoordelijke rol speelde in deze kwestie, F. (...) de inspecteur van het ministerie, geen enkel probleem zou hebben gekend omwille van deze zaak. Dit terwijl hij de militieleden gefouilleerd zou hebben, eigendommen van hen in beslag zou hebben genomen en er voor gezorgd zou hebben dat de resultaten van het examen ongeldig werden verklaard. Dat deze persoon hierdoor geen problemen zou hebben gekend en u wel ondermijnt de geloofwaardigheid van deze voorgehouden gebeurtenis (CGVS, p. 20).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in

aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28

juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De foto's van een vernield huis kunnen eender waar, wanneer en door iedereen genomen zijn. Het medisch verslag spreekt van kwetsuren die het gevolg zijn van zware slagen en verwondingen op gans het lichaam maar doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Bovendien moet er worden opgemerkt dat het document werd opgesteld op 23 juni 2015 en het spreekt van een 40-jarig slachtoffer. U bent evenwel geboren op 26 juli 1975 dus u was nog geen veertig jaar toen het document werd opgesteld. Hierbij kan worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie, opleidingsniveau en werkzaamheden maar tonen op geen enkele wijze aan dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde en laatste middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en dat zij geen andere keuze had dan haar land van herkomst te verlaten. Zij is van mening dat verwerende partij uitgaat van de verkeerde veronderstellingen. Zo heeft verzoekende partij nooit expliciet gezegd dat zij de kritische artikelen openlijk op haar bureau heeft achtergelaten. De artikelen zaten daarentegen in een map en A. H. moet deze map geopend hebben zonder toestemming van verzoekende partij. Bovendien wist verzoekende partij op dat moment niet dat A. H. en de anderen zo religieus waren. Voorts oppert verzoekende partij dat uit haar verklaringen tijdens haar gehoor duidelijk blijkt dat het bureau en de andere journalisten wel degelijk ook problemen kenden. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat zij haar vrouw en kinderen heeft achtergelaten tijdens de inval door de sjitische militieën, voert verzoekende partij aan dat zij geen keuze had. Immers was zij het doelwit en was het zij die werd gezocht. Haar echtgenote riep bovendien dat verzoekende partij moest vluchten. Daarnaast stelt verzoekende partij nog dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, haar vrouw wel degelijk hard is aangepakt tijdens deze inval. Wat betreft het verblijf bij haar schoonouders, erkent verzoekende partij dat “dit inderdaad niet ideaal (was)” doch had zij geen andere keuze. Ten slotte meent verzoekende partij dat haar vertrek uit Irak bezwaarlijk als probleemloos beschouwd kan worden, gelet op de omstandigheden waarin zij haar land is moeten ontvluchten. Verzoekende partij benadrukt eveneens dat zij pas drie dagen na het incident is gevlucht, waardoor het meer dan waarschijnlijk is dat de informatie over verzoekende partij de internationale luchthaven van Bagdad nog niet had bereikt.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vooreerst betreft de bemerking van verzoekende partij dat de artikelen in een map zaten een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde haar ongeloofwaardige verklaringen desbetreffend alsnog aannemelijk te doen overkomen. Immers verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor dat haar collega A. H. het artikel “*per toeval*” vond op de redactie en de artikels gewoon op haar bureau heeft gezien (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 01/02/2016, p. 7). De bewering dat haar collega de artikels pas vond nadat hij zonder toestemming de map waar deze inzaten had geopend – en dus niet zomaar “*per toeval*” – strookt dan ook geenszins met deze eerdere verklaringen en kan allesbehalve overtuigen. Het nonchalante gedrag van verzoekende partij kan evenmin verschoond worden door de uitleg dat zij op dat moment nog niet wist dat haar

collega banden had met de sjiitische milities. Immers is het gezien de Iraakse context en haar persoonlijke situatie hoe dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij dergelijke kritische artikels gewoon op haar bureau zou laten liggen, waar iedereen ze kon zien. Zo is het bekend dat Iraakse journalisten die zich openlijk kritisch uitlaten over de sjiitische partijen risico's lopen. Verzoekende partij is zelf een sjiit en bovendien afkomstig van een wijk die volledig onder controle stond van deze sjiitische milities. Aangezien zij volgens haar verklaringen een negatief artikel had geschreven over hun gewelddadige activiteiten, waaronder aanslagen en moorden, moet verzoekende partij perfect op de hoogte zijn geweest van het mogelijke risico dat zij liep. Dit geldt des te meer gezien zij volgens haar verklaringen voordien al problemen zou hebben gekend met militieleden in haar functie als toezichthouder bij examens. Dat zij in dergelijke context artikels met kritische commentaar over de sjiitische milities openlijk zou laten liggen op haar bureau is geenszins geloofwaardig.

Voorts stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat niemand anders van het bureau ooit al problemen had gekend omwille van kritische uitingen over de milities en hun leiders (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 01/02/2016, p. 9, 10, 17 en 19) dit terwijl het nieuwsbureau al meermaals negatieve nieuwsberichten zou hebben verspreid over deze groeperingen. Volgens de verklaringen van verzoekende partij zouden het bureau en hun werknemers nog probleemloos hun werk kunnen uitvoeren en zou A. H. nooit iemand anders van het nieuwsbureau problemen hebben bezorgd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 01/02/2016, p. 9, 10, 17 en 19). Haar verantwoordelijken zouden enkel bedreigd zijn geweest door A. H. omwille van de artikels die hij vond op de bureau van verzoekende partij. Noch haar verantwoordelijken noch haar collega's kenden hierbuiten persoonlijke problemen met A. H., hetgeen zeer bevreemdend is gezien het nieuwsbureau al meermaals negatieve nieuwsberichten zou hebben verspreid en het voor verzoekende partij slechts de eerste maal was dat zij zich kritisch uitliet over de sjiitische milities en hun leiders. Dat verzoekende partij als enige medewerker plots wel problemen zou kennen is dan ook geenszins geloofwaardig.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het bevreemdend is dat verzoekende partij ontsnapt langs de achterdeur en dat zij haar, *nota bene* soennitische, echtgenote en haar kinderen achterlaat terwijl er een gewapende sjiitische militie voor de deur staat. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij, zoals hierboven reeds opgemerkt, stelt een negatief artikel te hebben geschreven over de gewelddadige activiteiten van de sjiitische milities en derhalve wist aan welk risico zij haar vrouw en kinderen blootstelde. Dat zij geen andere keuze had dan te vluchten daar zij het doelwit was kan in deze maar weinig overtuigen, daar het niet ondenkbaar is dat de sjiitische milities represailles zouden nemen tegen haar gezinsleden en het dan ook bevreemdend is dat verzoekende partij haar gezinsleden achterlaat terwijl er een gewapende sjiitische militie voor de deur staat en enkel zichzelf in veiligheid stelt.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoekende partij met de uitleg dat het verblijf bij haar schoonouders inderdaad niet ideaal was doch dat zij geen andere keuze had geenszins een verklaring biedt voor het gegeven dat zij gedurende drie dagen probleemloos in het huis van haar schoonouders kon verblijven, dit terwijl zij gevisieerd werd door sjiitische milities die de controle hadden over de wijk waar het huis van haar schoonouders lag. De Raad treedt de motivering van verwerende partij bij dat indien verzoekende partij daadwerkelijk persoonlijk door hen gevisieerd werd verwacht mag worden dat er tijdens deze drie dagen iets gebeurd zou zijn wat hierop wijst, temeer gelet op haar verklaring dat het huis geobserveerd werd door de milities.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij persoonlijk te worden gevisieerd door de sjiitische milities omwille van haar activiteiten als journalist blijkt tevens uit de vaststelling dat zij Irak probleemloos kon verlaten op legale wijze via de internationale luchthaven van Bagdad. Indien zij daadwerkelijk, omdat zij een kritische journalist was, persoonlijk gevisieerd werd door sjiitische milities, die, zoals zij zelf verklaart, samenwerken met de overheid en de Iraakse veiligheidsdiensten en *de facto* vaak deel uitmaken van die overheid en haar veiligheidsdiensten, mag er enerzijds worden verwacht dat zij een minder risicovolle manier zou kiezen om Bagdad en Irak te verlaten. Anderzijds toont de vaststelling dat zij Irak probleemloos op legale wijze kon verlaten via de internationale luchthaven van Bagdad allerminst aan dat zij persoonlijk gevisieerd werd door deze sjiitische milities omwille van haar activiteiten als journalist. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij pas drie dagen na het incident is gevlucht, waardoor het meer dan waarschijnlijk is dat de informatie over verzoekende partij de internationale luchthaven van Bagdad nog niet had bereikt, bemerkt de Raad dat verzoekende partij evenwel geen enkele zekerheid had over het feit of zij al als gezocht was opgegeven. Dat verzoekende partij in de door haar aangehaalde omstandigheden – zij was haar huis ontvlucht na een inval door de sjiitische milities die *nota bene* waren gekomen met een wagen van de federale politie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 01/02/2016, p. 11) – het risico neemt om met haar eigen paspoort via de luchthaven van Bagdad

het land te verlaten is allesbehalve geloofwaardig. Verder lijkt een periode van drie dagen ruim voldoende om verzoekende partij als geseind op te geven, waardoor het dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat verzoekende partij er ook in geslaagd is op deze manier Irak te verlaten.

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij met bovenstaand verweer op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met A. H. en de sjiitische milities omwille van haar journalistieke activiteiten in een ander daglicht stelt.

2.2.5.1. Verzoekende partij duidt erop dat door verwerende partij niet betwist wordt dat zij werkzaam was bij het Al-Ibda bureau. Het gegeven dat slechts haar initialen worden vernoemd en de nieuwsberichten enkel op de website en op de facebookpagina werden geplaatst, betekent niet dat zij niet gevisieerd werd als journalist. Voorts voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog informatie waaruit blijkt dat journalisten binnen de huidige Iraakse context vervolgd worden (bijlagen 35 en 36).

2.2.5.2. De Raad benadrukt vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Irak gevisieerd wordt omwille van kritische artikels die zij geschreven heeft over de sjiitische milities AAH en JAM en hun respectievelijke leiders, gelet op het volstrekt ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas. Daarnaast wijst de Raad tevens op de motivering in de bestreden beslissing dat het door verzoekende partij voorgehouden profiel als journalist ernstig gerelativeerd wordt door de vaststelling dat de artikels van verzoekende partij nooit integraal gepubliceerd werden maar dat de informatie die zij aangaf enkel verwerkt werd in nieuwsberichten die vervolgens op de website en de facebookpagina van al-Ibda geplaatst werden. Hierbij werden enkel haar initialen gebruikt en haar volledige naam komt nergens voor op de website van al-Ibda. Verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij omwille van haar journalistieke activiteiten in Irak gevisieerd werd of bij terugkeer naar Irak het risico loopt om omwille hiervan gevisieerd te worden. Wat betreft de door verzoekende partij aangebrachte informatie waaruit blijkt dat journalisten die zich kritisch uiten over de Iraakse overheid het risico lopen op vervolging (bijlagen 35 en 36), bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar een profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 4)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 5-14, 18-36) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende (recente) (zware) aanslagen in Bagdad en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerkt

dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij niet of onvoldoende motiveert waarom het beleid gewijzigd is en dat dit leidt tot willekeur gelet op het feit dat verwerende partij anders oordeelt over asielaanvragen na september 2015 dan asielaanvragen voor september 2015 terwijl de objectieve omstandigheden in het land van herkomst ongewijzigd zijn gebleven (zie bijlagen 3-4 en 15-17 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor zijn beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partij al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert verder nog aan dat de vaststelling dat in de voorbije periode honderden Irakezen vanuit België vrijwillig terugkeerden naar Bagdad evenmin een indicatie is voor de veiligheid in Bagdad, daar deze terugkeer verschillende redenen kan hebben. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een Iraakse man die vrijwillig terugkeerde naar Bagdad omdat hij de asielprocedure te lang vond aanslepen en hij zich terug met zijn gezin in Irak wou verenigen, doch drie maanden na zijn aankomst in Bagdad vermoord werd (bijlage 33 van het verzoekschrift). De Raad herhaalt opnieuw dat niet betwist wordt dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen. Het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen – bijna 500 in de eerste helft van 2016 – terugkeerden naar Bagdad vormt wel degelijk een (voorzichtige) indicatie dat de Irakezen zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Het aanhalen van een enkel geval waarbij een man na zijn vrijwillige terugkeer naar Bagdad vermoord werd, hoewel betreurenswaardig, volstaat niet om hieraan afbreuk te doen.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de arresten nrs. 165 615, 165 670 en 165 671 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormelde arresten, doch wel op een veelheid aan recentere informatie.

Inzake het arrest nr. 165 661 van 12 april 2016, bemerkt de Raad dat dit een arrest betreft aangaande een asielzoeker afkomstig uit Zuid-Irak, wiens situatie geenszins vergeleken kan worden met die van verzoekende partij, die afkomstig is uit Bagdad. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Per aangetekend schrijven d.d. 7 november 2016 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken aan. Deze stukken doen evenwel geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat betreft de twee attesten (bijlagen 37-38) opgesteld door haar voormalige chef, R. A. M., wijst de Raad verzoekende partij erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. De Raad acht het bovendien opvallend dat verzoekende partij pas na een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal inzake haar

asielrelaas er in slaagt een document bij te brengen vanwege haar voormalige chef waarin de door haar voorgehouden problemen worden bevestigd (bijlage 37). Het attest werd pas opgesteld op 4 september 2016, na de bestreden beslissing, en uit niets blijkt dat verzoekende partij eerder al ernstige pogingen heeft ondernomen om enig begin van bewijs te verkrijgen van haar problemen omwille van haar journalistieke pogingen. Dat aan het attest geenszins enige bewijswaarde kan worden toegekend blijkt tevens uit het gegeven dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen slechts op beknopte en vage wijze beschreven worden. Nochtans kan van de opsteller van het attest, de voormalige chef van verzoekende partij, een meer gedetailleerde getuigenis verwacht worden gelet op zijn betrokkenheid bij de problemen tussen verzoekende partij en haar collega. Immers werd hij door de collega van verzoekende partij benaderd nadat deze de artikels van verzoekende partij ontdekte en werd hij door hem bedreigd, waarbij geëist werd dat verzoekende partij zou stoppen met haar werk (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 01/02/2016, p. 10). De voormalige chef van verzoekende partij beperkt zich er echter toe te stellen dat er een conflict ontstond tussen verzoekende partij en “een collega” nadat deze laatste ontdekte dat verzoekende partij een aantal artikels geschreven heeft over de gewapende milities, dat er vervolgens een woordenwisseling ontstond, dat ook de voorzitter op de hoogte werd gebracht van het conflict en dat verzoekende partij vervolgens is gestopt met werken uit vrees voor haar leven en die van haar familie.

Wat betreft de verschillende internetartikels in verband met de veiligheidssituatie in Bagdad (bijlagen 39-41), meer bepaald wordt melding gemaakt van verschillende recente (zwarte) aanslagen in Bagdad, herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen in het voorgaande niet betwist wordt. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

2.2.9. Per aangetekend schrijven d.d. 19 januari 2017 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken aan. Deze stukken doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekende partij brengt verschillende internetartikelen aan waarin melding gemaakt wordt van verschillende recente (zwarte) aanslagen in Bagdad (bijlagen 42-49), doch herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen in het voorgaande niet betwist wordt. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 1 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT